

1. desember 2002 sendte en student meg følgende spørsmål: "kan vi gripe " en rett forståelse " i vår kontekst med vårt språk ? Hva sier egentlig Gadamer om sannhet ? Hva er forståelse ? Skal vi søke mot noe bestemt ? en bestemt retning ? Vil vi bli ført i en bestemt retning uavhengig av forforståelse?"

SW: Problemstillingen i boka *Wahrheit und Methode / Sannhet og metode* er ikke epistemologisk (hvilke kriterier gjelder for å kunne si at noe er sant?) eller metodologisk (hvordan bør vi gå frem for å være sikre på å finne noe som er sant?). "Det som det spørres etter er ikke hva vi gjør, ikke hva vi burde gjøre, men hva som skjer med oss samme hva vi vil og hva vi gjør" (Gadamer, 1965, s. XIV, min overs.). Det han er opptatt av er altså de betingelser som forståelsesprosessen (det å gjøre erfaringer) er underlagt. Gadamers påstand er at de metodene vi velger uansett ikke kan gi noen garanti for finne noe som er sant. Et svar er nødvendigvis et svar på et spørsmål. Og er spørsmålet skjevt stilt, så hjelper det ingen ting om vi er pinlig nøyaktige med fremgangsmåten i forskningen.

Vår mulighet for å stille spørsmål er påvirket av den historiske sammenhengen som vi står i. Vi er alltid forut inntatt. Forskning som forneker eller skjuler dette blir uærlig (usann). Ekte spørsmål gjelder noe som vi virkelig vil vite, noe som det er viktig for oss å finne ut av, noe som vi er engasjert i. Det betyr at vi som personer er involvert i erfaringen slik at vi gjennom den dannes som menneske. Og det betyr at den mulige anvendelsen av erfaringen alltid påvirker selve erfaringsprosessen.

Når vi gjør nye erfaringer, blir det vi tidligere holdt for å være sant ikke lenger fullt ut tilfredsstillende. Hver gang vi "lar oss si noe", får vi del i noe som er mer allment, noe som utvider vår horisont. Den dypeste erfaring er erfaringen av menneskets endelighet og begrensning: Jeg vet noe sant om hva jeg ikke vet.

Med gode ønsker både for eksamenslesning og videre spørsmål,
vennlig hilsen

Stein